

Maak kennis met Mira Ticheler, een 37-jarige beeldend kunstenaar/ruimtelijk ontwerper uit het Nederlandse Almere. Deze powerwoman woont samen met haar vriend en is moeder van drie flinke zonen. In 2012 stampte ze haar eigen bedrijf uit de grond, onder de naam 'alaMira'.

WHO RUNS THE WORLD?

Powervrouwen met een missie

This is a man's world, het valt niet te ontkennen. Maar dat wil niet zeggen dat vrouwen zich daarbij moeten neerleggen. Integendeel, elke dag krijgen jonge meisjes er een nieuw rolmodel bij. Elke dag beslissen bewonderenswaardige vrouwen om hun eigen weg te gaan en op te boksen tegen de stereotypen waarmee ze nog elke dag geconfronteerd worden. Weg met alle mannen? Natuurlijk niet! Wij geloven vooral in balans. We zetten graag eens zo'n sterke, vrouwelijke ondernemer in de kijker.

Anti-sleur

JE HEBT DE KUNSTACADEMIE GEVOLGD. GING JE NA JE OPLEIDING DIRECT AAN DE SLAG ALS RUIMTELIJK ONTWERPER?

Nee, ik ben na mijn studies eerst op zoek gegaan naar een baan als grafisch ontwerper. Dat lukte en ik werd al snel allround ingezet. De afwisseling en zelfstandigheid binnen het bedrijf beviel me goed. Na zo'n twee jaar kreeg ik steeds minder voldoening van het werk. Met een job van 32 uur lukte het me niet om mezelf ook als ruimtelijk ontwerper verder te ontwikkelen. Een persoonlijkheidstest liet me zien dat kunst voor mij noodzakelijk was om gelukkig te zijn. Dat was een echte eye-opener. Ik wilde afwisseling en niet elke dag dezelfde omgeving, dezelfde mensen om me heen, dezelfde opdrachten.

Bij theatergezelschap Vis a Vis was ik welkom om mee te helpen bij het ontwerpen en opbouwen aan het decor voor de nieuwe voorstellingen. Daar was ik iedere vrije dag te vinden. Een reorganisatie op het werk bracht een kente-

ring teweeg. Het was lastig om aan de kant gezet te worden en ook de financiële onzekerheid veroorzaakte kopzorgen. Maar had ik dit eigenlijk niet zelf gewenst? Diep van binnen voelde ik dat dit mijn kans was om datgene te doen waar ik het meest gelukkig van werd.

HOE HEB JE JE WEG GEVONDEN BINNEN HET CULTURELE LANDSCHAP VAN ALMERE?

Mijn werk bij Vis a Vis was een springplank en met de nieuw verworven tijd en ruimte wilde ik meer. Bij theatergroep Suburbia kreeg ik vervolgens de kans een ontwerpvoorstel in te dienen voor het decor van een voorstelling. Ik maakte schetsen en een maquette en de regisseur ging akkoord. Het vertrouwen in mezelf groeide. Ik liet vanaf dan iedereen die het wou horen weten dat ik beschikbaar was voor nieuwe opdrachten. Door mijn wensen en plannen openbaar te maken deed ik als het ware een belofte aan mezelf: ik moest het nu wel waarmaken, want er waren nu zoveel mensen op de hoogte.

JE WERKT VEEL OP GEVOEL, OP INTUÏTIE. HOE ERVAAR JE DAT EN KAN JE OMGEVING DAAR OOK MEE OMGAAN?

Dat is soms best lastig. Heel veel dingen die ik maak ontstaan vanuit een diepe behoefte om het te maken. Dan krijg ik een soort van visioen; ik zie een beeld voor me en hoef het alleen nog maar te maken. De vorm is bepalend en moet mijn boodschap perfect uitdragen. In mijn nabije omgeving merk ik soms wel wrijving, juist omdat het vaak lange tijd niet concreet is waar het naartoe gaat. En als het dan ook financieel niet meteen wat oplevert... Daarom vertel ik in de onderzoeks- en experimenteerfase meestal weinig over wat ik aan het doen ben. Pas als alles duidelijker wordt of als ik voor een specifieke opdracht wordt gevraagd, vertel ik er thuis over. Inmiddels draag ik ook voor een aanzienlijk bedrag bij tot het maandelijks inkomen. Dat wilde ik zelf ook, want ik wil niet afhankelijk zijn van een ander.

Zintuigenlabyrint, say what?

EN TOEN WAS ER EEN DROOM: LABYRINTH OF THE SENSES. VERTEL, HOE IS DIT TOT STAND GEKOMEN?

Het idee was om een rondreizend doolhof te creëren, waarin je allerlei kunstwerken terugvindt waarbij alle zintuigen worden ingezet. Ik wilde niet uitsluitend kunst om naar te kijken, maar het doel was om verschillende structuren te implementeren, zodat de bezoekers ook konden voelen, ruiken, horen... Het project heeft tijdens de voorbereidingsfase tal van vormen en groottes aangenomen, maar in de kern was dit wat ik écht wou verwezenlijken. Ik ben beginnen samenwerken met lokale kunstenaars. Ook fonsenwerving, crowdfunding en sponseringsaanvragen namen heel wat tijd in beslag, maar het was het allemaal waard.

WAT VOND JE HET MOEILIJKST TIJDENS HET REALISEREN VAN JE DROOM?

Blijven voelen en vertrouwen op wat ik zelf wilde. De grote lijn in zicht houden en ondertussen alles wat er moest gebeuren in kleine behapbare stukjes zien te hakken. Ik wilde ook mijn eigen handtekening bewaken. De kunstenaars hadden allemaal iets gemeenschappelijk: ze werkten stuk voor stuk bevlogen vanuit het hart. Dat zorgde ervoor dat het zintuigenlabyrint precies werd zoals ik vooraf had gehoopt: gelaagd, verrassend en professioneel. Het kriebelt alweer om iets nieuws op te starten, opnieuw een eigen kunstwerk. Dit idee zal, samen met de nieuwe projecten van CitySenses en de kunstlessen op scholen, het komend jaar heel wat van mijn tijd in beslag nemen, doch niet meer zo uitgesproken als voorheen.

Interview door Diana Hendriks – Van Beaumont

Diana Hendriks, luisterkindwerker, grondlegger van verschillende programma's en opleidingen, inspirator en trotse auteur van maar liefst zes boeken, neemt je graag mee in de stappen, angsten en twijfels van mensen die hun dromen realiseren.

JE HEBT EEN HUISHOUDEN MET DRIE JONGE KINDEREN. HOE COMBINEER JE HET ONTWERPEN VAN DIVERSE GROTE PRODUCTIES MET JE GEZIN?

Dat weet ik soms zelf ook niet. Ik ben de voorbije jaren ook met regelmaat ver in mijn reserves gegaan. Soms zo ver, dat ik als moeder naar mijn idee te weinig voor mijn kinderen klaarstond. Gelukkig helpen mijn drie jongens me ook bij de dagelijkse beslommingen van een jong gezin. Met hun vragen, opmerkingen en creaties weten ze me keer op keer te raken. Op zo'n moment probeer ik de wereld even te laten voor wat hij is.

WAT WIL JE ONZE BLOOM'ERS MET EEN DROOM MEEGEVEN?

Mijn motto is: "Leef je dromen, ze zullen niet vanzelf uitkomen!", en daar geloof ik heilig in. Dromen zijn bijzonder, en ze zijn van jou, en dus kan niemand anders ze waarmaken. Dat moet je zelf doen, door ze mee te nemen in je leven. Elke dag, bij alles wat je doet. De stip op de

horizon is jouw droom, de weg kan kort of lang zijn. Maar elke stap, hoe klein ook, is het nemen waard. Een andere tip die voor mij heel waardevol is geweest, is dat je kan leren van mensen die al daar zijn, waar jij heen wilt. Zelfs je grote voorbeelden zijn ook maar gewoon mensen en elk contact dat je legt kan later nog van pas komen. Trek je stoute schoenen aan en spreek je idolen aan! Als laatste volg ik steevast deze wijsheid op: 'liever spijt van iets dat ik heb gedaan dan van iets omdat ik het niet heb gedaan'. Als ik later terugkijk op mijn leven wil ik geen spijt hebben van dingen die ik heb laten liggen, omdat ik het niet durfde. Nee, dan heb ik liever spijt, omdat ik het tóch heb gedaan en heb ontdekt dat het toch niets voor mij was. Want misschien helpt dat je nog wel het meeste om te ontdekken wie je bent en wie je écht wilt zijn.

Mijn motto is:
**“Leef je dromen, ze
 zullen niet vanzelf
 uitkomen”**